

El viatge del mòbil

Hi havia una vegada cinc nens i nenes que vivien a l'altra punta del món, a Nova Zelanda. Una nena pèl-roja, intrèpida i decidida, que es deia Laia. Una altra nena rossa, intel·ligent, i dubtosa que es deia Zoe, i la última era morena, curiosa i súper activa i es deia Clàudia. També hi havia dos nens. Un era el Marc que era moreno, molt centrat i moltes vegades callat. L'altre, era el Roger, ros, molt parlador, i a diferència del Marc, molt graciós.

Tots cinc eren molt intel·ligents, i no sabien perquè a l'escola els deixaven molt de banda, però ells sabien que, com que estaven sempre junts no es sentirien sols encara que els seus companys de classe ho intentessin.

Un dia els cinc companys estaven al jardí del Marc, fent els deures i mirant l'Instagram.

- Quin rotllo! Les conjugacions no són lo meu - es va queixar la Laia.
- A mi també m'avorreixen, però les hem d'estudiar - va insistir la Clàudia.
- Voleu parar una estona? - va suggerir el Roger.
- Sí. I si ens fem una selfie - va dir en Marc.
- Bona idea, pero fora motxilles, no vull semblar una nena súper intel·ligent -va ordenar la Zoe.
- Sí, nosaltres tampoc! - van cridar tots els altres alhora.
- Hem de quedar bé, com si fóssim super guais, i no fent els deures. Encara que sigui el que estem fent - va dir la Clàudia.
- Ja he apartat les motxilles, preparats? - va preguntar el Marc.
- Sí, som-hi! - va cridar en Roger.
- Espereu! He d'amagar la pilota de futbol, no vull que ningú sàpiga que se jugar - va dir la Clàudia.
- Jo també vull amagar la cinta de rítmica, tampoc vull que ningú sàpiga que se rítmica - va afegir el Marc.
- Tres, dos, un, clic! - va cridar en Roger.

- Aaaaaaaaaaaa! - van cridar espantats tots alhora.

El telèfon se'ls havia empassat! El grupet estava molt espantat, perquè estaven en una casa vella, tota marró i molt malmesa.

- On som? Vull tornar a casa! - va preguntar espantada la Zoe.
- Hola a tots, jo us contestaré aquestes preguntes tan interessants que teniu. Esteu aquí per passar unes proves, i quan les hagueu passat podreu tornar a casa - va dir una veu fluixa i molt malvada.
- I – i – i – i qqqqq quan estarem a la la primera prova? - va dir quequejant el Roger.
- Doncs ja hi sou - va dir la veu malvada.

De sobte, estaven en un bosc i unes plantes amb punxes els agafaven els peus i no es podien moure.

- Zoe, aquesta prova es fàcil per tu ja que domines molt el tema de plantes!
- Va dir impacient la Laia.
- Sí, que hem de fer? - va preguntar la Clàudia.
- Podríem matar-les, però no sé què passaria, podríem fer...Què podríem fer?
- Va dubtar la Zoe.
- Sense pensar Zoe. No dubtis! Tots sabem que ho saps fer! - va cridar la Laia desesperada.
- Doncs no us moveu crec que ens deixaran! - va dir la Zoe.

Quan es van quedar quiets, les plantes els van deixar anar. La Zoe ho havia aconseguit! I ara estava segura d'ella mateixa.

- Molt bé, ara passareu a la següent prova - va dir la veu.

De cop i volta estaven damunt d'un arbre amb un rusc d'abelles i un os intentant pujar-hi.

- Laia que podem fer, i no et precipitis! Ja saps que passa quan no penses les coses - Va dir la Clàudia.

A la Laia li agradaven molt els animals, i en sabia moltes coses, però quan es precipitava no feia les coses bé. La Laia va respirar a fons i va dir:

- Si tirem el rusc i l'os el va a buscar podem sortir corrents - va proposar la Laia.
- D'acord! Fem-ho! - van dir desesperats.

Van sortir d'aquella prova i van entrar a una altra. Estaven en un circ i tenien molts pallassos al voltant.

- Ha, ha, ha, ha... - El Roger va començar a riure, però no era un riure normal, era un riure preocupant.
- Para de riure, Roger, sabem que tens por - va dir en Marc.
- No, no en tinc - va contestar en Roger.
- Siguis tu mateix, sabem que et fa por, però ho has de superar - va dir la Zoe
- D'acord però què dic! - va dir el Roger desesperat.
- Has de dir-los-hi: No us tinc por! - va suggerir en Marc.
- No us tinc por, no us tinc por... - va començar a dir el Roger.

Seguidament van sortir d'aquell circ i la veu va dir.

- Ara teniu un descans, però després seguireu.
- Hem de pensar perquè estem aquí, perquè crec que no és perquè sí - va dir ràpidament el Marc.
- No ho sé! - va dir preocupada la Zoe.
- Jo crec que sí - va dir la Laia.
- Per què? - van preguntar els altres.
- Perquè recordeu quan estàvem a punt de fer la foto, doncs en aquell moment no volíem sortir fent els deures, ni la Clàudia amb la pilota ni el Marc amb la cinta.

- Amb això a què et refereixes? - va preguntar la Clàudia.
- Doncs al Roger, a la Zoe i a mi, les proves ens han servit perquè siguem nosaltres mateixes, i mateixos. I a vosaltres també us passarà - va concloure la Laia.

En aquell precís moment es van trobar en un bosc i un robot ho estava destruint tot.

- Què fem? - va preguntar la Clàudia.
- Aquesta és la vostra prova! - va exclamar en Roger.
- I què fem? - va preguntar en Marc
- La Clàudia li ha de tirar pilotes de futbol al Robot i en Marc li ha de lligar els peus amb una cinta de rítmica - va dir la Zoe.
- No volem! - van exclamar els dos alhora.
- Ho heu de fer, així sou vosaltres, i aquests esports us surten molt bé! - va dir la Zoe.
- No volem! - van cridar una altra vegada. I se'n van anar. Els altres els van buscar una estona i, finalment els van trobar.
- Per què no voleu ser vosaltres mateixos? Us agrada molt, i ho feu molt bé! - va preguntar la Zoe.
- Perquè ens fa vergonya! - van confessar els dos.
- Ho heu de superar! Ho el robot ens esclafarà! - va exclamar en Roger.
- Com?- van preguntar el Marc i la Clàudia.
- Heu de creure en vosaltres mateixos, perquè vosaltres sou així, genials!
- D'acord ho intentarem - van dir els dos no massa convençuts.

Van anar a buscar el robot, i quan el van trobar, van fer el pla que havia dit la Zoe.

El Marc li va lligar les cames a la Clàudia li va tirar les pilotes, però no passava res, continuaven tirant-li les pilotes i igual que abans, no passava res.

Llavors el Roger va dir:

- I si tots ajudem a tirar el robot? I quan sigui al terra trobem un botó que l'apagui i en aquell moment la Clàudia li pot tirar una pilota.

Tots van dir que si, i quan ho van fer va funcionar, i van poder tornar a casa!

-Que bé, ja tornem a ser a casa! - van dir tots.

Al cap d'uns dies, encara eren ignorats pels seus companys, però no els importava.

Eren ells mateixos i això és el que al futur els permetrà ser el que ells vulguin.